

Marie Force

Voor altijd... geliefd

Deel 2 in de *Voor altijd*-trilogie

ISBN 978-90-225-7681-6

ISBN 978-94-023-0620-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Valorous – A Quantum Novel*

Oorspronkelijke uitgever: HTJB, Inc.

Vertaling: GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Rob Krikke | Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 HTJB, Inc.

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Flynn

Ze is in shock. Dat is de enig mogelijke verklaring voor de glazige blik in haar prachtige bruine ogen en voor de ongewone, doordringende stilte tussen ons. Ze beeft zo hevig dat ik een dokter wil bellen om haar iets te geven om te kalmeren. Ik heb echt geen flauw idee hoe ik haar moet troosten.

Ik heb haar meegenomen naar mijn huis, in de hoop dat ik haar kan beschermen tegen de woeste meute voor haar huis. Al mijn ergste nachtmerries zijn bewaarheid geworden, maar mijn ergste nachtmerries zijn nog niks vergeleken bij die van haar. Nu haar pijnlijke verleden voor de hele wereld open en bloot is komen te liggen, heeft ze zowel haar baan als haar anonimiteit verloren, en dat is volledig mijn schuld.

Ik wil telefoontjes plegen met mijn mensen; advocaten, publiciteitsagenten, en iedereen die me het bloed kan bezorgen van de man die haar pijn heeft gedaan. Ik wil Leah hierheen halen, want Natalie heeft een vriendin nodig. Maar ik ben bang om haar alleen te laten, zelfs voor de korte tijd die ik nodig heb om de telefoontjes te plegen die zouden kunnen helpen. Ik word doodsbenuwd van

het feit dat ze helemaal niets zegt. Toen ze zat te snikken, vond ik het minder erg. Dat begreep ik tenminste. Die griezelige stilte... daar word ik bang van.

Dan herinner ik me hoe ze de grote badkuip in mijn badkamer bewonderde; de badkuip die ik nog nooit heb gebruikt in de tien jaar dat ik dit huis heb. Ik laat haar opgerold op mijn bed liggen en loop de badkamer in om het bad vol te laten lopen. Onder de wastafel vind ik een fles douchegel die ik kan gebruiken om schuim te maken. Met één oog op haar en de ander op het bad, wacht ik tot het voor driekwart vol is voor ik de kraan uitzet en naar haar terugga.

Zittend op de rand van de matras kus ik haar wang, die koud is onder mijn lippen. ‘Hé, Nat, ik heb een bad voor je vol laten lopen. Misschien is het wel lekker om een beetje warm te worden.’

Ze protesteert niet, dus help ik haar overeind te komen en haar kleren uit te trekken, en dan pak ik haar op en draag haar de badkamer in, waar een bad vol dampend water en schuim op haar wacht. Twee nachten geleden hebben we voor het eerst gevrijd, maar hier is niets seksueels aan. Als ik haar in het water laat zakken, worden mijn mouwen nat, dus trek ik mijn overhemd uit en ga ik op een stoel naast het bad zitten.

‘Lieveling, wil je met me praten?’

‘Er valt niets te zeggen.’ Haar stem is dof en vlak, net als haar ogen. De tranen die geruisloos over haar wangen rollen, doen mijn hart breken en vormen een bedreiging voor mijn eigen zelfbeheersing. Ik moet iets doen, wat dan ook, om haar te helpen.

‘Ik ben zo terug.’ Ik sta op om naar de andere kamer te gaan om mijn telefoon en een droog overhemd te pakken. Ik heb tweeëndertig oproepen en zesenvestig appjes gemist. Ik neger ze allemaal en bel Gabe bij Quantum. Hij runt onze BDSM-club en is het hoofd beveiliging van Quantum in New York.

‘Flynn,’ zegt hij. ‘Alles goed met je?’

‘Ik heb betere dagen meegemaakt. Ik heb een dokter nodig voor Natalie. Ken je iemand die hier kan komen en die discreet is?’

‘Mijn nicht. Ik zal haar bellen en het regelen.’

‘Bedankt, Gabe.’

‘Laat het me weten als ik nog iets kan doen. We willen allemaal helpen.’

‘Zal ik doen. Nogmaals bedankt.’

Ik ga weer terug naar de badkamer, waar Natalie nog ligt waar ik haar heb achtergelaten. De tranen blijven uit haar ogen komen, en elke traan voelt als een mes in mijn hart.

‘Flynn,’ fluistert ze.

‘Wat is er, liefje?’ Ik ga op mijn knieën naast het bad zitten. ‘Ik ben hier. Wat heb je nodig?’

‘Ik moet overgeven.’

Ik grijp het afvalemmertje van de grond en ben net op tijd bij haar om haar lange, donkere haar achterover te houden terwijl ze heftig overgeeft. ‘Ik moet Fluff halen,’ zegt ze, nog nahijgend van het overgeven.

‘Ik zal Leah vragen Fluff hierheen te brengen. Je hoeft je nergens zorgen over te maken.’ Ik laat haar achterover zakken tegen de handdoek die ik tot een kussen voor haar heb opgerold in het bad. Ik maak een washandje nat met koud water en ga op mijn knieën naast het bad zitten om haar gezicht en mond schoon te vegen. ‘Ik zal je telefoon pakken om Leah een appje te sturen.’

De tranen blijven ongehinderd over haar bleke wangen rollen.

In al mijn drieëndertig jaar heb ik me nog nooit zo hulpeloos gevoeld als nu. Ik wil haar zelfs niet die paar seconden in de steek laten die ik nodig heb om haar telefoon te pakken die we samen met haar tasje in de woonkamer hadden achtergelaten. ‘Ik ben zo terug, oké?’

Ze knikt, en de vermoeide berusting die ik in dat beweginkje voel, is verpletterend. Dit is mijn fout, en ik ga het voor haar oplossen tot ik er dood bij neerval. Ik neem de telefoon mee terug naar de badkamer. ‘Wil je je pincode intoetsen?’

‘Doe jij het maar,’ zegt ze. ‘Het is nul één één acht.’

Ik ben op een vreemde manier ontroerd dat ze me haar pincode toevertrouwt. Wat kan ik erover zeggen? Ik ben een ramp waar het op haar aankomt. Nadat ik de code heb ingetoetst zie ik dat haar telefoon bolstaat van de berichten en de voicemailen. Ik negeer ze allemaal en begin een appje aan Leah.

Hoi, dit is Flynn. Natalie vraagt naar Fluff. Wat vind je ervan om haar naar ons toe te brengen in mijn huis?

Ze antwoordt meteen. Zo blij om van jullie te horen. Hoe is het met haar? Natuurlijk kom ik Fluff brengen. Ik wil graag helpen.

Bedankt. Niet zo goed... Fluff zou wel helpen.

Ik stuur nog een appje met info over hoe ze de parkeergarage bij mij in kan komen, wat niet iets is wat ik zomaar aan iedereen geef. Maar op dit moment kunnen alle dingen waar ik normaal gesproken door geobsedeerd ben, zoals het beschermen van mijn privacy, me niet schelen. Het enige wat me kan schelen, is Natalie en wat ik voor haar kan doen.

De zoemer van de lift gaat, en opnieuw sta ik in tweestrijd of ik Natalie alleen zal laten, al is het maar voor een minuut. ‘Fluff is op weg hierheen met Leah. Ik ga de deur opendoen. Ben zo terug.’

Ze geeft geen antwoord. De tranen blijven over haar wangen rollen, maar ze is zich er absoluut niet van bewust. De lege blik in haar ogen beangstigt me mateloos.

Ik ren naar de lift. ‘Ja?’

‘Ik ben het.’ Addie.

Zonder aarzelen druk ik op de knop om mijn trouwe assistente binnen te laten. Een minuut later stapt ze de lift uit, zet haar tas in

mijn hal en slaat haar armen om me heen. ‘Wat kan ik doen?’ Ze is als een zusje voor me geworden in de vijf jaar dat ze voor me werkt. Er is niets wat de een niet voor de ander zou doen, wat ze zojuist weer eens heeft bewezen.

‘Ik weet niet eens waar ik op dit moment behoefte aan heb.’

‘Wat het ook is, ik ben er voor jullie allebei.’

‘Hoe ben je hier zo snel gekomen?’

‘Een uur nadat het nieuws op internet verscheen ben ik op het vliegtuig gestapt. Liza komt ook,’ zegt ze over mijn publiciteitsagent, ‘maar ik heb tegen haar gezegd dat ze niet vanavond hoefde te komen. Morgen is vroeg genoeg.’

‘Goed gedaan, dank je. Ik moet terug naar Natalie. Ze zit in bad. Gabe stuurt zijn nicht, die dokter is, hierheen.’

‘Ik zal theezetten.’

‘Ze houdt van warme chocolademelk.’

‘Dan maak ik dat.’ Ze pakt mijn arm. ‘Je staat er niet alleen voor. Het hele leger van Quantum staat klaar om aan te vallen.’

‘Bedankt dat je gekomen bent, Addie.’

‘Ik doe gewoon mijn werk.’

‘Je doet veel meer, en dat weet je best.’

‘Ga maar naar haar toe. Het komt heus allemaal goed.’

Hoewel ik gekalmeerd word door Addie beloftes, hoef ik maar één blik op Natalies lijkkleke, betraande gezicht te slaan om te weten dat het heel lang zal duren – als het al ooit gebeurt – voordat alles weer oké is. ‘Laten we je daar maar eens uithalen, lieveling.’ Alsof ze een kind is, help ik haar opstaan en uit bad stappen. Ik droog haar af en wikkel haar in een warme kamerjas van mij. Dan droog ik haar haar en borstel het.

De hele tijd staart ze uitdrukkingloos naar de muur, nauwelijks met haar ogen knipperend hoewel de tranen blijven komen. Waar blijft die dokter, verdomme? ‘Kom, ik breng je naar bed.’ Ze knip-

pert niet eens met haar ogen als ik haar oppak en naar mijn bed draag. Als ze onder het dikke dekbed ligt, ga ik naast haar zitten. Ik hou haar hand vast en wilde dat ik wist wat ik voor haar kon doen.

Addie komt binnen met een mok warme chocolademelk en zet hem zonder iets te zeggen op het nachtkastje voordat ze ons weer alleen laat.

‘Addie heeft warme chocolademelk voor je gemaakt.’

‘Wat doet ze hier?’

De vraag is een hele opluchting voor me. ‘Ze is gekomen om ons te helpen.’

‘Ze kan niets doen.’

De absolute eenzaamheid in haar stem is nog weer een pijl in mijn gebroken hart. ‘We kunnen een heleboel doen, en we gaan het allemaal doen nadat we voor jou hebben gezorgd. Jij bent het enige wat telt.’

‘Je carrière, wat ze allemaal wel niet zullen zeggen...’

‘Dat kan me gestolen worden. Mijn carrière kan me op dit moment geen moer schelen. Jij kan me schelen. Ik hou van je, en ik vind het afschuwelijk dat dit met je gebeurt vanwege mij.’

‘Ik kan gewoon... Ik begrijp het niet... Waarom? Waarom zou hij dit doen?’

Ik veeg de tranen uit haar gezicht terwijl ik die van mezelf tegenhoud. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst ergens om heb gehuild, maar ik ben bang dat als ik nu begin, ik nooit meer kan stoppen. ‘Wie heeft het gedaan, Nat?’

‘Het moet de advocaat in Lincoln geweest zijn. Ik heb hem een heleboel geld gegeven om me te helpen mijn naam te veranderen na alles wat er gebeurd was. Waarom zou hij dit doen?’

‘Geld.’ Als de puzzelstukjes op hun plaats vallen, voelt het als een dolksteek in mijn maag. ‘Nadat jij met mij was gezien, zag hij een kans om er een slaatje uit te slaan.’

‘Ik was zijn cliënt,’ zegt ze met een snik. ‘Hij mag helemaal niets over me zeggen.’

‘Je hebt helemaal gelijk. Ik zal ervoor zorgen dat hij geroyeerd wordt en aangeklaagd wordt voor wat hij je heeft aangedaan. Plus dat we hem gaan vervolgen tot hij niet meer weet waar hij het zoeken moet.’

‘Het is net alsof het allemaal weer opnieuw gebeurt... Het voelt net zoals toen.’

Ze doelt op het feit dat ze was verkracht toen ze vijftien was, waar de hele wereld nu van afweet dankzij een kloteadvocaat in Lincoln, Nebraska, die haar heeft verlinkt om een paar dollar te verdienen – waarschijnlijk een heleboel dollars.

Ik kan bijna niet ademen van kwaadheid. Ik wil met haar meehuilen omdat ik weet dat ik er de oorzaak van ben geweest dat ze opnieuw tot slachtoffer is gemaakt. Ik heb haar weer terug een nachtmerrie ingetrokken die ze al lang geleden achter zich had gelaten. Als ik ook maar enig idee had gehad dat zoiets mogelijk was, zou ik me nooit in het openbaar met haar hebben laten zien.

‘Het is niet jouw schuld,’ zegt ze zacht.

Hoewel ik opgelucht ben om een sprankje leven te zien in haar normaal gesproken stralende ogen, weiger ik om mezelf er zo makkelijk van af te laten komen. ‘Het is absoluut wel mijn schuld. Omdat je met mij bent gezien, wilden ze meer over je weten, dus gingen ze graven tot ze iemand vonden die tegen een bepaalde prijs bereid was te praten.’

‘Ik neem het jou niet kwalijk. Ik neem het hem kwalijk.’

Ik vind het ontzettend lief van haar dat ze zich op een moment als dit zorgen maakt over mij. ‘Hoe heet hij, lieveling?’

‘David Rogers. Hij is de enige persoon, tot vandaag, die me bij allebei mijn namen kende. Hij moet het geweest zijn.’

‘Je hebt het tegen niemand gezegd, zelfs niet tegen je familie?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik heb mijn familie al acht jaar niet gezien of gesproken.’

Het doet me verdriet om eraan herinnerd te worden hoe alleen ze al die jaren is geweest. Nou, nu is ze niet alleen meer. Ik wil elk detail weten van wat er met haar is gebeurd, maar ze heeft er op dit moment geen behoefte aan dat ik haar dat ga vragen. Dus blijf ik bij haar zitten en houd haar hand vast, terwijl ik haar slokjes warme chocolademelk aanbied, tot er op de deur wordt geklopt om aan te geven dat de dokter er is.

Ik ben blij dat de dokter een vrouw is. En ik ben opgelucht dat ze er geen punt van maakt wie ik ben. In plaats daarvan richt ze al haar aandacht op Natalie.

‘Ik ben dokter Janelle Richmond.’ Ze heeft net als Gabe donker haar, donkere ogen en een donkere huid, en heeft ook verder wel een gelijkenis met Gabe.

Ik sta op om haar de hand te schudden. ‘Ontzettend bedankt dat u gekomen bent.’

Natalie kijkt naar me en haar ongerustheid is bijna tastbaar. ‘Heb je een dokter gebeld?’

‘Ik dacht dat het zou helpen als je iets kreeg zodat je kunt slapen.’

‘Mag ik misschien even alleen zijn met Natalie?’ vraagt Janelle.

Ik wil niet bij haar weggaan, maar ik respecteer haar wens. ‘Vind jij dat oké?’ vraag ik aan Natalie.

Ze grijpt met haar handen in het donzen dekbed op mijn bed. ‘Oké dan.’

‘Ik ben aan de andere kant van de deur. Roep maar als je me nodig hebt.’ Ik leun naar voren om haar voorhoofd te kussen, waarna ik de kamer verlaat en de deur achter me dichtdoe.

Addie staat in de gang. ‘Hoe is het met haar?’

‘Iets beter dan net.’ Ik ga een paar keer met mijn vingers door mijn haar. ‘Kun je Emmett voor me bellen?’

‘Tuurlijk.’ Ze loopt naar de woonkamer om haar telefoon te pakken en keert weer terug naar waar ik sta, bij de slaapkamerdeur. ‘Alsjeblieft.’

Ik pak de telefoon van haar aan. ‘Emmett.’

‘Wat kan ik voor je doen, Flynn?’ Als hoofd juridische zaken van Quantum is Emmett Burke zowel een vriend als een collega. Hij is ook lid van Club Quantum, onze geheime BDSM-club. ‘Ik kan me nauwelijks voorstellen hoe overstuur je moet zijn.’

‘Ik ben het stadium van overstuur zijn al voorbij en ben overgegaan op woedend. Een advocaat in Lincoln, Nebraska, die David Rogers heet, heeft Natalies wettelijke naamsverandering geregeld. Ze zegt dat hij de enige persoon ter wereld is die allebei haar namen kent. Ik wil hem kapotmaken.’

‘Ik ga er meteen mee aan de slag.’ Na een korte stilte zegt hij: ‘Flynn... ik weet dat je voor Natalie hebt gezorgd, maar wat ze zeggen over wat haar overkomen is... Je... eh... Je moet je er wel op voorbereiden voordat je het leest. Het is h-heftig, man.’

In de tien jaar dat we met elkaar zakendoen en ook nog een hechte vriendschap hebben ontwikkeld, heb ik de ongelooflijk zelfverzekerde Emmett Burke nog nooit horen stotteren of stamelen. Dat hij nu allebei doet, doet mijn ongerustheid toenemen. ‘Geef me de hoogtepunten maar – of de dieptepunten.’ Ik zet me schrap voor wat ik ga horen.

Zijn diepe zucht is duidelijk hoorbaar door de telefoon, en ik leid eruit af hoe moeilijk hij het vindt om me deze dingen te vertellen. ‘Haar vader was een belangrijke stafmedewerker van de voormalig gouverneur van Nebraska, Oren Stone. Ze waren hun hele leven de beste vrienden. De gezinnen gingen veel met elkaar om, en Natalie – of April, zoals ze toen bekendstond – was de oppas voor de kinderen van Stone. Ze ging met ze mee op vakanties en bracht heel vaak de nacht door in het landhuis van de gouverneur.’

Ik krijg een knoop in mijn maag van de spanning naarmate het verhaal zich verder ontwikkelt. Ze heette April...

‘Het schijnt dat Stone heeft geregeld dat Natalie kwam babysitten in een weekend dat zijn vrouw en kinderen niet in de stad zouden zijn. Hij heeft haar daar het hele weekend vastgehouden, haar herhaaldelijk verkracht en haar familie bedreigd als ze het aan iemand zou vertellen.’

Ik heb het gevoel alsof ik een stomp in mijn maag heb gehad. ‘Vieze, vuile klootzak.’

‘Ze is rechtstreeks naar de politie gegaan.’

Ik doe mijn ogen dicht uit ontzag voor haar kracht en haar moed, als aangerande vijftienjarige die het lef had om die smeerlap neer te halen.

Dan komt Emmett met de volgende verpletterende mededeling. ‘Haar ouders kozen de kant van Stone.’

‘Je maakt godverdomme een grapje, zeker?’

‘Ik wou dat het zo was. De zaak haalde de landelijke pers. Stone had heel wat vijanden gemaakt bij zijn opmars door de gelederen. Flink wat mensen stapten naar voren om haar te steunen tijdens het proces. Ze vroeg de ontvoogding van haar ouders aan en dat werd toegewezen. Ze getuigde tegen Stone, en haar treffende, gedetailleerde getuigenis bezegelde zijn lot. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftwintig jaar tot levenslang. Ongeveer vier weken nadat hij de gevangenis inging, werd hij onder de douche verkracht en vermoord door een medegevangene.’

Ik ervaar een pervers gevoel van blijdschap in de wetenschap dat hij een fractie heeft ondergaan van wat hij haar heeft aangedaan.

‘Na het proces is ze verdwenen. Op internet is er nergens iets over haar te vinden vanaf de dag dat Stone werd veroordeeld.’

‘Dat moet het moment zijn geweest dat ze haar naam veranderde.’

‘Natalie Bryant maakte een paar jaar later haar debuut als eerstejaars op de Universiteit van Nebraska. Er wordt nergens vermeld waar of hoe ze de jaren tussen het proces en de universiteit heeft doorgebracht. Ze studeerde in vier jaar af en verhuisde toen naar New York om een baan aan te nemen als lerares op een particuliere school.’

‘Vertel me alsjeblieft dat we iets kunnen doen tegen die Rogers.’

‘O, we kunnen een heleboel doen. Ik zal bellen met het gerecht in Nebraska om een civiele rechtszaak voor te bereiden, en te eisen dat er een strafproces tegen hem wordt aangespannen. Hij gaat er heel veel spijt van krijgen dat hij met haar te maken heeft gehad – en met jou.’

‘Wat we ook doen, we mogen het niet nog erger voor haar maken dan het nu al is.’

‘Het spijt me, maar het wordt waarschijnlijk eerst erger voordat het beter wordt.’

Het idee dat het nog erger wordt, maakt me misselijk. Ik leun tegen de muur en doe mijn ogen dicht als de tranen erin opwellen. De details van wat er met Natalie is gebeurd hebben me helemaal van mijn stuk gebracht. Mijn emoties vliegen alle kanten op. ‘Ik wil haar beschermen, maar ik weet niet hoe.’

‘Het belangrijkste wat je kunt doen, is haar weghouden bij internet en bij de tv. Ze weet wat er is gebeurd. Ze hoeft niet te zien hoe het – nog eens een keer – breed in het nieuws wordt uitgemeten terwijl de hele wereld toekijkt. Ik heb met Liza gesproken, en we zijn ermee bezig. Zorg gewoon voor haar en probeer je niet te ongerust te maken. Over een paar dagen zal het wel overwaaien.’

Dat is misschien wel zo, maar zou Natalie ooit weer dezelfde vrolijke, lieve persoon worden die ze was voor haar leven en haar pijnlijke verleden aan de hele wereld werden getoond?

Als de deur van de slaapkamer opengaat, zeg ik tegen Emmett dat ik moet ophangen. ‘Ik bel je morgen.’

‘Tot morgen dan.’

Ik stop Addies telefoon in mijn zak. ‘Hoe gaat het met haar?’

‘Ze heeft me toestemming gegeven om je te vertellen dat ze absoluut in shock is en er een lichamelijke reactie bij heeft, vandaar het beven en het huilen. Ik heb haar een heel licht kalmeringsmiddel gegeven om haar te helpen een beetje uit te rusten.’ Ze geeft me haar visitekaartje. ‘Als ze nog steeds bang is of moeite heeft met slapen, moet je me morgen maar bellen en dan zal ik een recept uitschrijven.’

‘Gaat het... Komt het goed met haar?’

‘Uiteindelijk wel, maar ze zal wel wat tijd nodig hebben om te verwerken wat er gebeurd is. Je zult geduldig moeten zijn en haar er op haar eigen manier mee om laten gaan.’

Geduld is niet bepaald mijn beste eigenschap, maar ik zal de geduldigste man op aarde worden als Natalie daar behoefte aan heeft.

‘Bel me alsjeblieft als ik jullie verder nog ergens mee kan helpen.’

‘Heel erg bedankt dat je gekomen bent.’

‘Dat spreekt voor zich. Gabe praat zo liefdevol over jou en de anderen bij Quantum. Ik weet hoeveel je voor hem betekent.’

‘Het is absoluut een goeie kerel.’

‘Ik zal mezelf uitlaten zodat jij terug kunt naar Natalie.’

‘Nogmaals bedankt.’ Ik stap de slaapkamer in, waar het enige licht afkomstig is uit de badkamer. Natalies ogen zijn dicht, maar haar wangen zijn nog nat van de tranen. Als ik dichterbij het bed kom, gaan haar ogen open. Zelfs te midden van alle wanhoop voel ik nog de band die ons naar elkaar toe heeft getrokken sinds de dag dat we elkaar voor het eerst zagen. En nu heeft die band haar leven geruïneerd.

‘Kan ik iets voor je halen?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Wil je... Kun je...’

‘Wat, liefde? Zeg het maar.’

‘Wil je me vasthouden?’ Haar stem breekt als ze snikt. ‘Als je blijft?’

‘Er is niets wat ik liever zou doen.’ Ik ben dankbaar – en vereerd – dat ze me nog steeds bij zich wil hebben nadat ik overal zo’n puinhoop van heb gemaakt. Ik trek mijn overhemd uit en laat mijn spijkerbroek in een hoopje op de vloer vallen, en kruip dan bij haar in bed.

Ze slaakt een gekwelde kreun, draait zich naar me om, komt in mijn armen en drukt haar gezicht tegen mijn borst.

Tranen wellen op in mijn ogen en stromen over mijn gezicht. Ik kan het niet verdragen dat ze pijn heeft. Het is alsof iemand een mes dwars door mijn hart steekt. ‘Het is oké, schatje. Ik ben bij je, en alles komt goed. Dat beloof ik.’

Ik strijk met mijn hand over haar rug, die bedekt is door mijn dikke kamerjas. Haar schouders schudden van haar hevige gesnik. ‘Iedereen zal het te weten komen,’ zegt ze zo zacht dat ik haar bijna niet kan horen. ‘De hele wereld zal te weten komen wat er met me is gebeurd.’

‘En ze zullen weten dat je je erdoorheen hebt geslagen en dat het ondanks alles goed met je is gekomen. Dat deel van het verhaal zullen ze ook te weten komen.’

‘Ik wilde niet dat iemand het te weten kwam. Ik wilde niet dat jij het te weten kwam.’

‘Schatje, wat ik voor je voel, verandert nooit. Als er al iets is veranderd, dan is het dat ik nog meer van je hou dan vanochtend, en ik dacht dat dat onmogelijk was.’

‘Het is vernederend.’

‘Weet je nog wat je een keer tegen me zei? Dat het jaren van therapie had gekost om te beseffen dat dit je áángedaan was? Dat het

niet jouw schuld was? Dat geldt nu ook. Jij hebt dit niet gedaan. Iemand anders heeft het gedaan, en dat gaan we hem betaald zetten. Dat beloof ik je.'

'Wat maakt het uit als het hem betaald wordt gezet? Iedereen zal het evengoed weten. Jij zult het weten.'

'Natalie, lieveling, voor mij verandert er niets. Ik zou je nog altijd uit duizenden verkiezen. Uit miljoenen.'

Ze duwt haar gezicht in de holte tussen mijn hals en mijn schouder, en ik hou haar zo dicht tegen me aan als ik maar kan. Zo blijven we liggen, terwijl haar gesnik steeds minder heftig wordt, tot we een veelzeggend gefef horen in de gang.

'Fluff!'

De opwinding die ik in haar stem hoor, vervult me met hoop. 'Blijf hier. Ik zal haar voor je halen.' Ik kus haar op haar voorhoofd en sta op uit bed, waarbij ik even de tijd neem om mijn spijkerbroek aan te trekken voor ik de deur opendoe voor Leah en Addie, die net op het punt stonden om aan te kloppen.

Fluff ziet me en laat me de tien tanden zien die er nog over zijn in haar veertien jaar oude bek.

'Fluff,' zegt Natalie. 'Kom eens bij mama.'

Het witte haarballetje stormt mijn kamer in en mijn bed op, waar ze wordt herenigd met Natalie.

'Dank je, Leah.' Natalies huisgenoot probeert niet naar mijn blote borst te staren.

'Eh, tuurlijk. Mag ik Nat even zien? Heel even maar?'

'Natuurlijk. Kom maar binnen.' Ik stap opzij om haar binnen te laten.

'Je hebt een hond in je bed,' zegt Addie, die een beetje luchtigheid wil scheppen.

'Daar lijkt het op.' Van mij mag er een kudde olifanten mijn slaapkamer overnemen als Natalie daar gelukkig van wordt. 'En

wat bof ik toch dat nou net Fluff toevallig immuun is voor mijn vele charmes.’

Addie onderdrukt een lach. ‘Dus je bent eindelijk het enige vrouwelijke wezen op aarde tegengekomen dat niet in katzwijn valt voor Flynn Godfrey?’

‘Daar lijkt het op. Ze heeft me zelfs tot bloedens toe gebeten op de eerste dag dat ik Natalie zag.’

‘Ik geloof dat ik zoiets heb gehoord.’

‘Hayden heeft weer uit de school geklapt, hè?’

‘Ik zal mijn bronnen nooit onthullen.’

Mijn beste vriend en zakenpartner is gek op Addie, niet dat hij dat ooit aan zichzelf of aan haar zal toegeven. Ik vermoed dat er wederzijdse aantrekkingskracht is, maar Addie praat niet over hem met mij, en ik stel geen vragen.

Ik haal een paar keer mijn vingers door mijn haar tot ik er zeker van ben dat het recht overeind staat. ‘Zeg me alsjeblieft wat ik moet doen, Addie. Ik zit met mijn handen in mijn haar.’

‘Wees er gewoon voor haar. Ze moet weten dat er voor jou niets is veranderd door wat er vandaag is gebeurd.’

‘Dat heb ik al tegen haar gezegd. Ik weet niet of ze me gelooft.’

‘Blijf het tegen haar zeggen tot er geen enkele twijfel meer mogelijk is.’

‘Ik had nooit verwacht dat ik dit voor iemand zou voelen.’

Addie glimlacht als ik dat beken. ‘Het kan de besten overkomen.’

‘Ik wil haar hierdoor niet kwijtraken. Dat mag gewoon niet.’

‘Dat zul je ook niet. Als het stof is neergedaald, en dat gaat gebeuren, zal ze zich herinneren dat je er al die tijd voor haar bent geweest. Dat zal belangrijk voor haar zijn.’

Hoewel ik Addies blijk van vertrouwen op prijs stel, zou ik wel willen dat ik er zekerder van kon zijn dat Natalie en ik hier heel-

huids doorheen komen. Hoe lang zal het duren voordat ze mij er de schuld van geeft dat ik alles voor haar heb verpest?